

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év május hó 8. és 10. napján tartott nyilvános ülések alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2017. október 16. napján kihirdetett 13.B.7/2017/43. számú ítéletét megváltoztatja.

A II. rendű vádlott cselekményét kábítószer-kereskedelem büntettének [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat], valamint kábítószer birtoklása büntettének [Btk. 178. § (1) bekezdés] minősíti.

Az I. rendű vádlott büntetését 5 (öt) év 6 (hat) hónap szabadságvesztésre,
A II. rendű vádlott büntetését 3 (három) év 6 (hat) hónap szabadságvesztésre és 4 (négy) év közügyektől eltiltásra enyhíti.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az I. rendű vádlott 818.257 (nyolcszáztizennyolcezer-kétszázötvenhét) forintot, a II. rendű vádlott 1.787.807 (egymillió-hétszáznyolcvanhétezer-nyolcszázhet) forintot és a III. rendű vádlott 912.115 (kilencszáztizenkettőezer-száztizenöt) forintot külön, mindhárom vádlott 51.249 (ötvenegyezer-kettőszáznegyvenkilenc) forintot egyetemlegesen köteles az államnak megfizetni. Az ezt meghaladó bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Az I. rendű és a II. rendű vádlottakra vonatkozóan az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék az ítéletében bűnösnek mondta ki az I. rendű vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [a továbbiakban: Btk.] 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettében, valamint a Btk. 184. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő új pszichoaktív anyaggal visszaélés vétségében, a II. rendű vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettében, a III. rendű vádlottat a Btk. 178. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklása büntettében.

Az I. rendű vádlottat – halmazati büntetésül – 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra, a II. rendű vádlottat 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra, a III. rendű vádlottat 2 év 2 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát az I. rendű és II. rendű vádlottak esetében fegyházban, a III. rendű vádlott esetében börtönben, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg.

A vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. Vagyonelkobzást rendelt el az I. rendű vádlottal szemben 1 460 500 forint, 2490 euró és 35 font, míg a II. rendű vádlottal szemben 28 500 forint, 1000 euró és egy BMW márkájú gépkocsi vonatkozásában.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, továbbá kötelezte I. rendű vádlottat 835 340 forint, II. rendű vádlottat 1 826 592 forint, a III. rendű vádlottat 900 496 forint megfizetésére, míg 784 977 forint tekintetében pedig megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész a tényállás téves megállapítása miatt, a III. rendű vádlott cselekményének a Btk. 178. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontja szerinti kábítószer birtoklása büntettként történő minősítése céljából, továbbá mindhárom vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében élt jogorvoslattal.

Az I. rendű vádlott és a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés céljából, a II. rendű vádlott és a védője a tényállás téves megállapítása és téves jogi minősítés miatt felmentésért, illetve enyhítésért jelentettek be fellebbezést. A III. rendű vádlott és a védője az elsőfokú ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.129/2017/9-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kizárólag a büntetések súlyosítása tekintetében tartotta fenn.

A tényállást nem támadta, a jogi minősítést is csak annyiban kérte módosítani, hogy az I. rendű vádlott esetében az új pszichoaktív anyaggal visszaélés vétsége helyesen a Btk. 184. § (1) bekezdésébe ütköző és helyesen a (4) bekezdés *a) pontja* szerint minősül.

Az átirat szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító tényezőket hiányosan tárta fel, ugyanakkor a vádlottak javára szóló körülményeket túlzott nyomatékkal értékelte.

Nyomatékos súlyosító körülményként kellett volna értékelni I. rendű és II. rendű vádlottak vonatkozásában a fogyasztói tevékenységet, amellyel egyébként a kábítószer birtoklás vétségének törvényi tényállását is megvalósították. az I. rendű vádlott terhére értékelendő az is, hogy az általa megszerzett és értékesített kábítószer összmenyisége a jelentős mennyiség alsó határát jóval meghaladta. Nem kellő súllyal lett figyelembe véve az sem, hogy a II. rendű és a III. rendű vádlottak kriminológiai értelemben visszaesőnek számítanak, II. rendű vádlott büntetőeljárás hatálya alatt követte el a cselekményét, míg a III. rendű vádlott két alkalommal volt büntetve, egyik esetben ugyanilyen bűncselekmény miatt. Ebből következően esetükben a korábbi büntetések nem jártak eredménnyel, nem tartották őket vissza újabb bűncselekmények elkövetésétől. További súlyosító tényező mindhárom vádlott tekintetében a hasonló jellegű cselekmények országos és helyi szintű elszaporodottsága. A nagyobb számú súlyosító tényező mellett, a III. rendű vádlott javára túlzott mértékben került értékelésre a feltáró jellegű, beismerő vallomása és a megbánása.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék nem teljeskörűen adott számot arról, hogy miért tért el lényegesen a középérték szerinti büntetési tételtől, ezt ugyanis a vádlottak személyi körülményei sem indokolják. A kiszabott büntetések aránytalanul enyhék, azok nem felelnek meg sem büntetési céloknak, sem az egyéniesítés követelményének.

Indítványozta, hogy az ítélőtábla a fentiekben kifejtettek szerint pontosítsa az I. rendű vádlott

cselekményének jogi minősítését, valamint mindhárom vádlott esetében szabjon ki a középértékhez közelítő tartamú szabadságvesztést, ezzel egyidejűleg a közügyektől eltiltást is súlyosítsa.

A II. rendű vádlott a másodfokú eljárásban előterjesztett beadványában elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a jogi minősítés megváltoztatását, a szabadságvesztés tartamának mérséklését és a végrehajtás felfüggesztését kérte.

Indítványozta az élettársának, T.M.-nek tanúként történő kihallgatását, ő ugyanis jelen volt az a III. rendű vádlottal telefonon és személyesen történt beszélgetésnél, így igazolni tudja azt, hogy semmit nem adott III. rendű vádlottnak, csak a pénzt vette át tőle.

A megállapított tényállás és a bizonyítékok értékelése körében kérte az alábbiakban kifejtett tények figyelembe vételét.

Az I. rendű vádlottól marihuánát vagy extasy tablettákat akart szerezni a III. rendű vádlott számára, a pénzt pedig azért kérte el előre, mivel az I. rendű vádlott otthonában közös kábítószerként csak speedet birtokoltak. A III. rendű vádlott a hivatkozott 900 euróért nem vásárolhatta volna meg a nála megtalált kábítószer, amelynek mennyisége – a III. rendű vádlott fogyasztási szokásai (havi egy alkalom) alapján – 330 hónapra, tehát több mint 27 évre lett volna elegendő. Fenntartja, hogy az a III. rendű vádlottól lefoglalt kábítószer nem tőle származik, és amennyiben a speeden kívül más kábítószer elhozott volna az I. rendű vádlottól, azt nála a kapunál várakozó rendőrök megtalálták volna.

Első gyanúsítottai vallomása megtételekor az elfogás körülményei és az elfogyasztott kábítószer hatása miatt nem volt tisztában azzal, hogy mi történik, mit ír alá. Ismételt kihallgatása során nem a korábbi vallomását tartotta fenn, hanem azt erősítette meg, hogy aláírta a vallomást tartalmazó jegyzőkönyvet. A rendőrök és a kirendelt védője félrevezették, az elfogásáról készült rendőri jelentés valótlanúságot tartalmaz a helyszínen tett nyilatkozata tekintetében. Szemben az ítélet megállapításával, utóbb részletes magyarázatot adott a nyilatkozataiban tapasztalható eltérések okaira.

Elfogásakor önként adta át a nála lévő kábítószer, azt is, amit korábban a zoknijába rejtett, noha azt a motozásokor nem találták meg. A rendőrök az otthonában sem találtak extasyt és nagy mennyiségben marihuánát, tehát nem állított valótlanúságot az általa birtokolt kábítószerrel kapcsolatban. A tőle lefoglalt valamennyi fajtájú kábítószer fogyasztotta, függetlenül attól, hogy az egyes extasy tabletták milyen hatóanyagot tartalmaztak.

A közös fogyasztásukat semmilyen bizonyíték nem cáfolja, ezzel kapcsolatban az I. rendű vádlottal együtt következetes vallomásokat tettek. Nem 150 000 forintért szerezték be az 500 gramm speedet, ő adta bele ezt a pénzösszeget a közös vásárláskor. A Roli nevű személlyel soha nem találkozott, akkor sem, amikor az I. rendű vádlottat elkísérte a Budapest közigazgatási határát jelző táblához.

A III. rendű vádlott nem ismerte az I. rendű vádlottat, ezért sem erősíthette meg, hogy a kábítószer tőle származik. Saját híváslistája igazolja, hogy a találkozásukkor nem történt eladás, ellenkező esetben nem lett volna oka reggel 5.30 és 6 óra között telefonon hívogatni a III. rendű vádlottat. Egy zárkatársától szerzett információi szerint III. rendű vádlott azért terhelte őt vallomásával, hogy a rendőrök elengedjék. Korábban többször is találkozott a III. rendű vádlottal, aki egy lány, illetve a rossz minőségű vadkender felajánlása miatt is haragudhatott rá.

A mérleget még a bátyja hagyta nála, azt saját céljaira használta, a műanyag tasakok pedig mobiltelefonok alkatrészeinek tárolására szolgáltak.

L.Z. tanú zavaros vallomást tett munkakeresése és a bolt tekintetében, e tanú előtt ő nem azt állította, hogy kábítószer árul, hanem azt, hogy fogyasztóként be tud szerezni kábítószer. P.D. tanú is valótlanul vallotta, hogy a gépkocsiban aludt az a III. rendű vádlottal történt találkozásukkor.

Nem helyállók az anyagi helyzetével kapcsolatos ténymegállapítások sem: a lízingdíjat a gépkocsi összetörését követően nem fizette, a regisztrációs adót csak átmenetileg nem rendezte, komoly és

leinformálható munkái voltak, anyagilag támogatta a testvére iskoláztatását és a szüleit is. Egy év alatt nem költött 450 000 forintot kábítószerre, de ezt egyébként a jövedelméből megtehetné volna. Nem volt tudomása arról, hogy más igazságügyi szakértő kirendelését kérheti, de nem zárja ki, hogy egy újabb szakvélemény további eltéréseket is feltárt volna, miként történt ez dr. Sz.G. szakvéleménye esetében, amelynek megállapításaival egyetért.

A büntetés kiszabása körében sérelmezte, hogy másokat nagyobb mennyiségű kábítószerre elkövetett bűncselekmények miatt lényegesen rövidebb tartamú szabadságvesztésre ítélték. Álláspontja szerint a belső arányosság sem érvényesült, mivel az I. rendű vádlott halmazati büntetesként kapott 7 év szabadságvesztést.

Kérte nyomatékosan a javára értékelni, hogy az előzetes letartóztatás foganatosítása alatt a büntetés-végrehajtási intézetben végig dolgozott és tanult, segítette skizofrénia és epilepszia betegségben szenvedő zárvatársait, továbbá életet mentett, illetőleg tüzesetet akadályozott meg. Mindig a munkájának és a családjának élt, halláskárosultak segítésére létrehozta a T. Egyesületet, továbbá nem csak a saját családjá menne tönkre egy hosszabb tartamú szabadságvesztés alatt, hanem idős szülei is, akik az elmúlt évek folyamán a bátyját és több rokonukat is elveszítették.

Kifogásolta a terhére megállapított bűnügyi költség összezszerűségét, e körben szükségtelennek nevezte a gépkocsik lefoglalását és a DNS vizsgálatokat.

Az I. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen a felmentésre irányuló fellebbezését azzal indokolta, hogy a tényállás megalapozatlan, mert részben iratellenes, részben az az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre tévesen következtetett.

A tényállás tartalmazza ugyan, hogy védenca saját fogyasztásra és kereskedési céllal tartotta az otthonában a kábítószer, de az nem derült ki, hogy a tőle lefoglalt kábítószerből ténylegesen milyen mennyiséget szánt értékesítésre. Egyébként semmilyen bizonyíték nem támasztja alá a kereskedői magatartást, miként azt sem, hogy elfogásakor a II. rendű vádlottnál megtalált valamennyi kábítószer és az alfa-Pop tartalmú tabletták az I. rendű vádlottól származtak.

Védenca a birtoklást és a fogyasztást mindvégig elismerte, utóbbit a szakvélemény is alátámasztotta. Vádlott-társával egyezően nyilatkozott a speed közös megvásárlásáról, és – figyelemmel fogyasztási szokásaikra (napi egy-két gramm) – a legfeljebb 3-4 havi adagnak megfelelő 500 grammos mennyiségből a kereskedői tevékenységre nem lehet következtetni. Nagy tételben olcsóbban jutottak kábítószerhez, amelyet csak azért tároltak védenca otthonában, mert ő egyedül élt. a II. rendű vádlott az elfogásakor valóban nem fogalmazott pontosan a kábítószer eredetéről, de utóbb részletesen beszámolt a közös vásárlásról és fogyasztásról. Az 1000 eurót megtalálták nála, tehát azt nem költötte el kábítószerre.

Digitális mérleget minden háztartásban használnak, arra az adagolás miatt a kábítószer fogyasztóknak is szükségük van, 100 darab műanyag zacskó pedig bárkinél lehet. Csak feltételezés az, hogy az adagolás nem történhetett saját fogyasztás céljából.

A lefoglalt számítógép, mobiltelefon és SIM kártya adatai szerint védenca kizárólag családjával tartotta a kapcsolatot, vevői kör nem volt feltárható. Egyetlen tanú sem tudta alátámasztani azt, hogy kábítószerrel kereskedett volna, B.A. csak védenca fogyasztásáról tudott beszámolni, K.Zs. „hallomásból” szerzett tudomást értékesítési tevékenységéről.

Nem téves az a megállapítás sem, hogy jövedelemmel és vagyonnal nem rendelkezett, ugyanis korábbi barkácsboltjából volt megtakarítása, illetőleg a vádbeli időszakban – tanúvallomásokkal igazoltan – laptopok és ledek értékesítésével foglalkozott.

Mindezekre tekintettel a védő indítványozta, hogy az ítéletábla mentse fel az I. rendű vádlottat az új pszichoaktív anyaggal visszaélés vétsége miatt emelt vád alól, továbbá bűnösségét – kábítószer-kereskedelem helyett – kábítószer birtoklásában állapítsa meg.

A büntetés kiszabása során enyhítő körülményként kérte értékelni a kábítószer mennyiségét, a vádlott büntetlen előéletét, valamint azt, hogy kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni.

Megjegyezte az ügyészi indítvány kapcsán, hogy adatokkal nem igazolt a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága.

A II. rendű vádlott védője arra tett indítványt, hogy az ítélet tábla változtassa meg az elsőfokú ítéletet, a bűnösséget elsődlegesen csekély mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer fogyasztásában, másodlagosan a kábítószer-kereskedelem alapesetében állapítsa meg, továbbá ehhez igazodóan jelentősen enyhítse a kiszabott büntetést.

E védő szerint is iratellenes a tényállás, illetőleg a megállapított tényekből az elsőfokú bíróság további tényre helytelenül következtetett, de a megalapozatlanság kiküszöbölhető az iratok tartalma, különösen a II. rendű vádlott vallomása alapján.

Sérelmezte, hogy a törvényszék a III. rendű vádlott esetében elfogadta, hogy a kábítószer nagy tételben gazdaságosabb beszerezni, ugyanezt viszont a II. rendű vádlottnál nem látta megállapíthatónak. Figyelmen kívül hagyta azt is, hogy a lefoglalt kábítószer mennyisége a III. rendű vádlott számára – havi egy-két speed fogyasztása esetén – 330 hónapra lett volna elegendő.

Utalt arra, hogy az ítélkezési gyakorlat nem egységes a birtoklás és a kereskedés kísérlete elhatárolásában, de a kábítószer-kereskedelem megállapításához az kell, hogy az elkövető rendszeresen, haszonszerzési célzattal árusítsa a kábítószer. Jelen ügyben a megállapított tényállás szerint csak egy esetről van szó, ugyanakkor védence feltárt személyi körülményei is cáfolják a kereskedői tevékenységet: napi 8-10 órát dolgozott, egy háztartásban élt élettársával és kiskorú gyermekével, három roncs állapotú személygépkocsi volt a tulajdonában, adóterhelés terhelte. Ezek nézete szerint nem kifejezetten kábítószer-kereskedőre jellemző személyi körülmények.

A lefoglalt mérlegből és műanyag tasakokból sem lehet a kereskedésre következtetni, a II. rendű vádlott hobbija a régi mobiltelefonok javítása, és a szétszedett telefonok alkatrészeit tárolta a tasakokban. A híváslisták adatai nem utalnak speciális „kódszavakra”, nyelvezetre, amelyekből kábítószer forgalmazására lehetne következtetni. A rendőri jelentés tartalmával kapcsolatos aggályait továbbra is fenntartják.

A büntetés kiszabása kapcsán kifejtette, hogy nem értékelhető súlyosító tényezőként a büntetett előélet és a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés, mivel védenct egyedi azonosító jel meghamisítása miatt ítélték 20 nap közérdekű munkára, a folyamatban lévő büntetőügyében az ügyész pénzbüntetés kiszabására tett indítványt. A kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottsága és százalékos növekedése adatokkal nem alátámasztott.

A vádlott javára kell értékelni az időmúlást, rendezett életvitelét, nevezetesen azt, hogy munkája és eltartásra szoruló kiskorú gyermeke van, részt vesz a T. Egyesület munkájában, valamint a bv. intézetben öngyilkosságot és tüzesetet akadályozott meg. A védő a vádlott személyében rejlő és a cselekmény tényleges társadalomra veszélyességéhez igazodó büntetés kiszabását kérte.

A III. rendű vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés elutasítását kérte. A büntetés kapcsán kifejtette, hogy védence az eljárás során elismerte bűnösségét és megbánását kifejezte, továbbá személyi körülményei kedvezőek: szabadulása után átvette édesapja villanyszereléssel foglalkozó vállalkozását, azóta éjjel-nappal dolgozik, újabb büntetőeljárás nem indult ellene. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni azt is, hogy a III. rendű vádlott tizennyolc hónapot töltött előzetes letartóztatásban.

Az I. rendű vádlott felszólalásában előadta, hogy letartóztatása előtt tíz évig dolgozott vállalkozóként, nyolc és fél év után azért szüneteltette a barkácsboltja működtetését, mert annak átalakítását, új árukészlet beszerzését tervezte. Ugyanakkor továbbra is dolgozott, otthonában műszaki termékeket értékesített, laptopokat és mobiltelefonokat szerelt, tehát rendelkezett a megélhetése biztosításához szükséges jövedelemmel.

Élettársa elköltözése után zárkózott és depressziós lett, mindent elhanyagolt, így keletkezett az

adótartozása is. Fenntartotta, hogy a házkutatás során a rendőrök az édesapjától kölcsönként pénzösszeget találták meg.

Hangsúlyozta, hogy soha nem foglalkozott kábítószer értékesítésével, a tőle lefoglalt kábítószerrel együtt vásárolták a II. rendű vádlottal. Az eladót egy buliban ismerte meg, egy ideig még el tudta őt telefonon érni, később elfordult, hogy az illető rejtett telefonszámról hívta fel, vagy az otthonában kereste fel.

A II. rendű vádlott felszólalásában fenntartotta a beadványában foglaltakat, és közölte, hogy nem tudott különbséget tenni a kábítószer között, az alfa-Pop tablettát is „bogyónak” tekintette, annak hatóanyag-tartalmával nem volt tisztában.

A III. rendű vádlott az ítéleteljárás előtt csak a személyi körülményei kapcsán nyilatkozott.

Az enyhítésre irányuló és a II. rendű vádlott cselekménye jogi minősítésének megváltoztatását célzó jogorvoslatok alaposak, egyebekben sem a védelmi, sem az ügyészi fellebbezések nem vezettek eredményre.

Az ítéleteljárás a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény [a továbbiakban: Be.] 348. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül, és ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta.

Az ítélet indokolásának személyi része annyiban szorul kiegészítésre, hogy a III. rendű vádlott – a nyilvános ülésen előadottak és a felmutatott dokumentumok (várandós gondozási könyv, foglalkoztatási igazolás) szerint – segédmunkás munkakörben dolgozik az E. Ipari Szolgáltató Kft. alkalmazásában, munkabére 95 000 forint, egyéb munkái révén összjövedelme kb. 200-250 000 forint. Menyasszonya várandós, gyermekük születését november hónapra várják.

A törvényszék a bizonyítási eljárás során törvényesen beszerzett bizonyítási eszközöket (a vádlottak és tanúk vallomásai, az elfogásról készült rendőri jelentések, a helyszíni szemlék és házkutatások jegyzőkönyvei, a vegyész-, az orvos- és a toxikológus szakértők szakvéleményei) egyenként és összességükben értékelte, majd kellő részletességgel és logikai hibáktól mentesen indokolta, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg.

A tényállás a Be. 351. § (1) bekezdés b) pontjának második fordulata szerint részben megalapozatlan, mivel nem tartalmazza a vádlottak kábítószer fogyasztásával kapcsolatos, a bűncselekmény büntetőjogi megítélése szempontjából – különösen a II. rendű vádlott esetében – releváns adatokat. E megalapozatlanság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján, illetőleg ténybeli következtetés útján kiküszöbölhető, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt ok.

Az ítéleteljárás a vádlottak e körben tett nyilatkozatai alapján (az I. rendű vádlott gyanúsítottai vallomása, nyomozati iratok 584. oldal; a II. rendű vádlott gyanúsítottai vallomása, nyomozati iratok 949. oldal; a III. rendű vádlott gyanúsítottai vallomása, nyomozati iratok 707. oldal) az alábbi mondatot illeszti a tényállás első bekezdése elé (ítélet 4. oldal):

„2014 és 2015 évektől az I. rendű vádlott napi rendszerességgel fogyasztott 1-2 gramm speedet és időnként extasyt, a II. rendű vádlott ugyancsak naponta fogyasztott 1 gramm speedet, illetve időnként extasyt és marihuánát, a III. rendű vádlott napi rendszerességgel fogyasztott marihuánát,

két-három naponta extasyt változó mennyiségben.”

A tényállásnak a II. rendű vádlott által megszerzett kábítószer együttes mennyiségére vonatkozó megállapításait (ítélet 5. oldal kilencedik bekezdése) az alábbi mondattal kell kiegészíteni:

„A II. rendű vádlott által értékesítés céljából megszerzett és a III. rendű vádlott részére továbbértékesített kábítószer együttes mennyisége a csekély mennyiség felső határát meghaladja, azonban a jelentős mennyiség alsó határát nem éri el, annak legalább 86,8%-a, a fogyasztási céllal megszerzett és tárolt kábítószer együttes mennyisége a csekély mennyiség felső határát meghaladta, de a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el, annak legalább 84,4%-a. E kábítószer mennyisége és a korábban fogyasztási céllal megszerzett és elfogyasztott kábítószer együttes mennyisége megközelíti, de nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát.”

E kiegészítésekkel a tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathú és téves ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 352. § (2) bekezdése alapján irányadó volt az ítélet felülbírálata során.

Az ítélet tábla nem osztotta az I. rendű és a II. rendű vádlottaknak a kábítószer-kereskedői tevékenységére vonatkozó ténymegállapítások megalapozottságát vitató védői és vádlotti érveket, azonban a II. rendű vádlottól lefoglalt kábítószeresek megszerzésének céljával kapcsolatos védelmi álláspontot alaposnak találta.

A törvényszék okkal vetette el a közös kábítószerrel kapcsolatos vádlotti védekezést, az I. rendű és II. rendű vádlottak vallomásaiban olyan következtetlenségek és ellentmondások voltak feltárhatóak, hogy arra a tényállást alapítani nem lehetett. Az elsőfokú ítélet példaértékű részletességű indokolása kiegészítésre nem szorul, az ítélet tábla annak egyes részleteit a védelem észrevételeire reagálva ismétli, illetőleg erősíti meg.

A nyomozás során vádlott-társa felkeresésének okaként csak vásárlásról, illetve beszerzésről nyilatkozó a II. rendű vádlott a gyanúsítotti kihallgatásain egyetlen szóval nem említette, hogy az I. rendű vádlottal közösen vásároltak és birtokoltak kábítószer.

Az elfogásról készült rendőri jelentésnek a terhelti nyilatkozatot tartalmazó része – a törvényi figyelmeztetések hiányában – bizonyítékként nem lett volna értékelhető, azonban azt nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy a II. rendű vádlott gyanúsítotti kihallgatásakor elismerte, hogy a rendőröknek a helyszínen kábítószer vásárlásáról számolt be. Ezt cáfoló utóbbi nyilatkozatai nem fogadhatóak el, ugyanis a rajtaütésszerű rendőri intézkedés és a kábítószer fogyasztása sem okozhatta azt, hogy ilyen lényeges kérdésben ne fogalmazzon pontosan. Továbbá az általa hivatkozott rendőri és védői „ráhatás” sem érzékelhető a nyomozati vallomásaiban, azok különösen a kábítószer megszerzése kapcsán viszonylag szűkszavúak, nem tartalmaznak lényeges információkat.

A II. rendű vádlott csak a bírósági tárgyaláson nyilatkozott a közösen vásárolt speedről, illetve arról, hogy a vádbeli napon a saját kábítószerét hozta el az I. rendű vádlottól. Ekkor ismerte el azt is, hogy elkísérte az I. rendű vádlottat a Roli becenevű személlyel történt találkozásra. A közös kábítószerrel kapcsolatos vádlotti előadások sem egyezőek, az I. rendű vádlott a hónapokkal korábban közösen vásárolt 500 darab extasy tablettáról is beszámolt.

A vádlott-társát rendszeresen felkereső a II. rendű vádlottnak közös birtoklás esetén tudnia kellett volna, hogy a saját kábítószere milyen mennyiségben áll rendelkezésére, ezért nem fordulhatott volna elő, hogy I. rendű vádlottnak kell őt tájékoztatnia arról, hogy a jelzett mennyiséget nem tudja

elvinni.

A tárgyalási szakban már túlnyomórészt egyező érdemi védekezésükkel nincs összhangban, hogy a II. rendű vádlott – állítása szerint – az a III. rendű vádlottól átvett 1000 euróval azért kereste fel az I. rendű vádlottat, hogy tőle kérjen segítséget III. rendű vádlott kérésének teljesítésében.

A közös kábítószernek Fehér Imrénél történt tárolásának okára vonatkozó állításnak ellentmondanak a II. rendű vádlott otthonában tartott házkutatás során tapasztaltak is, a kábítószernek egyáltalán nem voltak elrejtve, azok bármelyik családtag számára észlelhető helyeken, a konyhapulton, konyhaasztalokon és a nyomtatón voltak. Mivel a III. rendű vádlott telefonon előre közölte a megvásárolni szándékozott kábítószernek fajtáját és a rendelkezésére álló pénzüsszeghez igazodó mennyiségét, nem fogadható el a II. rendű vádlottnak az a hivatkozása, hogy a III. rendű vádlott hajnali megjelenése miatt nem voltak elrejtve a kábítószernek.

A III. rendű vádlottnak a nála talált kábítószer megvásárlásának körülményeire vonatkozó vallomásának hitelességét – szemben a védelem álláspontjával – nem volt ok kétségbe vonni. A bizonyítási eljárás során nem merült fel olyan körülmény, amely szerint bármilyen okból érdekében állt volna a II. rendű vádlottat alaptalanul terhelni, ilyen lehetséges indokokra a II. rendű vádlott is csak a másodfokú eljárásban előterjesztett beadványában hivatkozott. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy – az elfogás napján történt vásárlásra vonatkozó terhelő adatok közlése mellett – a vádlott-társ egyéb, úgyszintén II. rendű vádlottat terhelő információkat elhallgathatott, valóban nehezen hihető, hogy Ausztriából csak bizonyos feltételezések alapján indult el a II. rendű vádlotthoz nagyobb mennyiségű kábítószer vásárolni.

E vádlott fogyasztási szokásai és az általa megvásárolt kábítószer mennyisége felvethetnek kérdéseket a megszerzés egyéb lehetséges célja tekintetében, azonban ez önmagában nem indokolhatná a kábítószer megszerzése kapcsán tett vallomásainak elvetését. Megjegyzendő, hogy a védelem által jelzett fogyasztási szokásokhoz képest a III. rendű vádlott a nyomozás során napi rendszerességgel marihuána és két-három naponta történt extasy fogyasztásáról számolt be.

A törvényszék a telefonhívások és a rendőri intézkedés időpontjaiból is alappal vont le következtetést arra vonatkozóan, hogy az III. rendű vádlottnál megtalált kábítószernek kizárólag a II. rendű vádlottól származhattak. A III. rendű vádlott által használt mobiltelefon híváslistája nem támasztotta alá a találkozást követő újabb telefonhívásokat, ez egyébként sem cáfolhatta volna az értékesítés tényleges megtörténtét.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította, mivel a fentiekben hivatkozott bizonyítékok tartalmára tekintettel nem látta szükségesnek a II. rendű vádlott élettársának tanúként történt kihallgatását, az csak a büntetőeljárás további elhúzását eredményezné.

A vádlottak otthonában fellelt mérlegek és műanyag tasakok kapcsán – az védelem észrevételeivel szemben – elsődlegesen arra kell rámutatni, hogy a mérlegeken kábítószer volt kimutatható, továbbá a zacskókban nem műszaki alkatrészek, hanem ugyancsak kábítószernek voltak.

Az I. rendű vádlott esetében a pénzüsszegek nem több helyről, egyebek mellett a ruházatából, fagyasztójából kerültek elő, ez kizárja azt, hogy a tartozásai kiegyenlítésére édesapjától kölcsönzött pénzüről lenne szó, tehát az esetében ez is a kábítószer-kereskedői tevékenységet támasztotta alá.

A törvényszék helyesen járt el akkor is, amikor a 2C-B esetében dr. Sz.G. igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye alapján, a vádlottak szempontjából kedvezőbb értékekkel számolt.

A bizonyított értékesítésekből (I. rendűnél két eset, II. rendűnél egy eset), az otthonaikban lefoglalt mérlegekből és műanyag tasakokból, az I. rendű vádlott esetében a lefoglalt pénzüsszegekből,

valamint a tanúvallomásokból (L.Z., G.Zs. tanúk) okszerűen vont le a törvényszék arra, hogy az I. rendű és a II. rendű rendszeresen értékesítettek kábítószer. Az ítélkezési gyakorlat szerint a kábítószer-kereskedelem bűncselekmény esetében a kereskedelem a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatába írt további elkövetési magatartásoknál (kínál, átad, forgalomba hoz) jóval szélesebb körű, folyamatos és haszonszerzésre irányuló tevékenységek összessége, amelyek az adás-vételeken túl magukba foglalják a kábítószer kereskedelem céljából történő megszerzését, készletezését is. A tényállás az I. rendű vádlott esetében az új pszichoaktív anyag értékesítése kapcsán is megalapozott, a felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét támadják.

A bűnösség megállapítása kapcsán előjáróban rá kell mutatni, hogy a kábítószerrel visszaélés megvalósulásakor természetes egységet csak az azonos törvényi tényállásba ütköző magatartások képeznek [1/2007. Büntető Jogegységi Határozat I. pontja], ebből következően a fogyasztás céljából megszerzett mennyiség a fogyasztói, és nem a kereskedői típusú magatartáshoz kapcsolódik. Ezért az eltérő célra beszerzett kábítószer mennyiségét a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, illetőleg az abból levonható ténybeli következtetés útján kell megállapítani. Ennek során maradéktalanul érvényesülnie kell a Be. 4. § (2) bekezdésében írt alapelvnek, amely szerint csak kétséget kizáróan bizonyított tény értékelhető a vádlott terhére, az esetleges bizonytalanságok csak a terheltre legkedvezőbb módon vehetőek figyelembe.

Az I. rendű vádlott esetében – az általa a II. rendű vádlott részére értékesített, illetőleg az otthonában készletezett kábítószer mennyiség (a jelentős mennyiség alsó határát meghaladó, annak legalább 537,3%-a) mellett – a saját fogyasztás céljából birtokolt kábítószer levonása nem eredményezhetett a büntetőjogi felelősség szempontjából kedvezőbb elbírálást.

A tényállás a II. rendű vádlott esetében is iratszerűen rögzíti a részben értékesítés, részben saját fogyasztás céljából történt megszerzést és birtoklást, azonban e tényből a törvényszék elmulasztotta a megfelelő következtetések levonását a tényleges kereskedői tevékenység körébe vonható kábítószer mennyiségének megállapításakor. A napi rendszerességgel speedet, esetenként extasyt és marihuánát fogyasztó vádlott esetében a ruházatában és az otthonában megtalált kábítószer együttes mennyiségéből (a csekély mennyiség felső határát meghaladta, de a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el, annak legalább 84,4%-a) nem vonható le megalapozott következtetés arra, hogy e kábítószereket is továbbértékesítésre szánta.

További terhelő adatok hiányában nem zárható ki kétséget kizáróan, hogy a II. rendű vádlott a tőle lefoglalt kábítószer – figyelemmel annak mennyiségére – nem saját fogyasztás céljából szerezte meg, illetve tárolta. Ez egyébként illeszkedik a törvényszéknek a III. rendű vádlott vonatkozásában kifejtett álláspontjához is (ítélet 15. oldal harmadik és negyedik bekezdése), e vádlott esetében egyrészt – a kábítószer mennyisége alapján – ugyancsak a saját fogyasztási célra következtetett (a vádhoz kötöttség elve alapján nem is tehetett mást), másrészt elfogadta azt, hogy nagy tételben gazdaságosabb a kábítószer megvásárlása. Nem cáfolható, hogy a II. rendű vádlott jövedelmi helyzete is lehetővé tette egy viszonylag nagyobb pénzösszeg felhasználását kábítószer beszerzésére.

A III. rendű vádlott bűnösségre levont következtetés is helyes, azt egyébként sem a vádhatóság, sem a védelem nem támadta.

Az I. rendű és a III. rendű vádlott vonatkozásában a bűncselekmények jogi minősítése törvényes.

A fentiekben kifejtettekre tekintettel, a tényállás kiegészítése mellett az ítélőtábla a II. rendű vádlott cselekményét a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata szerinti kábítószer-kereskedelem büntettének

és a Btk. 178. § (1) bekezdés szerinti kábítószer birtoklása büntettének minősítette.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket körültekintően és túlnyomórészt helyesen tárta fel, majd azokat – szemben a vádhatóság és a védelem álláspontjával – kellő nyomatékkaal értékelte.

A cselekmény megváltozott minősítése miatt a II. rendű vádlott esetében az enyhítő körülmények köréből mellőzni kellett, hogy a terhére rótt kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határához közelít.

Enyhítő tényezőként kellett értékelni az I. rendű vádlott vonatkozásában azt, hogy a lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát mintegy négyszeres mértékben haladta meg. E körben az ítélezési gyakorlat azon alapul, hogy a kereskedési alakzatnál a különösen jelentős mennyiség nem minősítést befolyásoló tényező, így azonos tényállási keretek között értékelendők a jelentős mennyiség alsó határát éppen elérő és azt akár százszorosan meghaladó mennyiségre elkövetett kereskedői típusú magatartások is.

Miként arra a fellebbviteli főügyészség helyesen hivatkozott, a vádlottak terhére kellett értékelni a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát is.

Az ítéltőtábla – a kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmának mértékére, illetve ezzel összefüggésben a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára figyelemmel – a büntetlen előéletű az I. rendű vádlott vonatkozásában lehetőséget látott a szabadságvesztés tartamának mérséklésére.

A bűnhalmazat ellenére a II. rendű vádlott cselekménye enyhébben minősül, az irányadó büntetési tételkeret – öt évtől húsz évig vagy életfogytig terjedő szabadságvesztés helyett – két évtől tizenkét évig terjedő szabadságvesztés, ez a megállapított bűnösségi tényezők mellett is indokoltá tette a kiszabott büntetés jelentős enyhítését.

A III. rendű vádlott esetében a törvényszék helyesen értékelte nyomatékos enyhítő körülményként a bűnösségére is kiterjedő, feltáró jellegű beismerő vallomását és a megbánását. Figyelemmel a jelenlegi rendezett személyi körülményeire is, a szabadságvesztés tartamának a vádhatóság által indítványozott súlyosítására – a vádlott kedvezőtlen előélete ellenére – nem volt ok.

A szándékos bűncselekményt elkövető, végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlottakat a törvényszék törvényesen tiltotta el a közügyek gyakorlásától, annak tartamát a II. rendű vádlott esetében a másodfokon kiszabott szabadságvesztés mértékéhez igazodóan kellett enyhíteni.

Törvényesen rendelkezett a törvényszék a szabadságvesztések végrehajtási fokozatával, a feltételes szabadságra bocsátással és az előzetes fogvatartás beszámításával kapcsolatban.

Ugyancsak helyesek és törvényesek a vagyonelkobzással és a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések is.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés csak annyiban szorult helyesbítésre, hogy dr. F.B. és dr. Sz.G. igazságügyi orvosszakértők tárgyaláson való megjelenésével felmerült bűnügyi költség a vádlottak szerint nem különíthetők el, ezért azokat a vádlottaknak a Be. 338. § (3) bekezdésének második mondata alapján egyetemlegesen kell viselniük. Egyebekben a törvényszék helyesen rendelkezett a bűnügyi költség vádlottak által történt viselése tárgyában, így a lefoglalt járművek szállítása és tárolása kapcsán is.

Mindezekre tekintettel az ítéltőtábla – a Be. 361. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen – a

fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseinek helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján az elsőfokú ítélet kihirdetésétől az I. rendű és a II. rendű vádlottak által előzetes letartóztatásban töltött időt is be kellett számítani a kiszabott szabadságvesztésbe.

Budapest, 2018. május 10.

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

. Lőrinczy Attila István s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Nándor s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2017. október 16. napján kihirdetett 13.B.7/2017/43. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.43/2018/6. számú ítélete folytán 2018. május 10. napján az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2018. május 10.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke